

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

11. Dies Maii. Superbia etiam in rectè factis cavenda, ne homo dum quod Dei est, deputat suum, amittat quod Dei est, & redeat ad suum. S. August. de Nat. & Grat. cap. 32.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

cælestium ordini, proportioni ac numero intentus virtutes quæ fulgore, & radiis stellas omnes multis gradibus excedunt, pulcherrimamque in anima harmoniam efficiunt, negligeret. Quid referet me scire, ut sollicitus sim cum Saturnus, & Mars contrario constabunt? aut cum Mercurius vespertinum faciet oceasum vidente Saturno? potius quam ut hoc dicam, ubicumque ista sint, ut sim semper inter dissimilia mei similis. Conducet magis ad salutem, cavere ne sol occidat supra meam iracundiam, quam investigare solis eclipticam. Suspicio illam Astrologiam, quæ eò me deducit, ut cælum contemplatus exclamem: *Quàm sordet mihi terra, dum cælum aspicio.* Scitè Demonax, cum quidam inquireret, an mundus esset animatus? & rursus, an globosus? Vos, inquit, de mundo solliciti estis; & vestram ipsorum immunditiam non curatis. Sic multi impensius sunt solliciti ut aspiciant stellas, quam ut fulgeant quasi stellæ in perpetuas æternitates: & ut intelligant labores, & defectiones mutabilis lunæ, quam ut ipsi stulti non mutantur ut luna: & ut in cælo percipiant planetam Veneris, quam ut extinguunt in se ignem Veneris. Stude potius animum excolere virtutibus, quam inhærere aspiciendis sideribus.

Virtute excultus, tolles ad sidera vultus.

II. DIES MAII.

N Superbia etiam in rectè factis cavenda, ne homo dum quod Dei est, deputat suum, amittat quod Dei est, & redeat ad suum. *S. August. de Nat. & Grat. cap. 32.*

I. Nun-

Superbia. I.

N Unquam minus eris Dei,
quàm dum nimis es æsti-
mans tui. Tunc Deus homi-
nem æstimat, dum se nihil ha-

bere à se, totum à Deo existimat. Fateor, unum ha-
bes à te, quod nemo unus, ne quidem Deus potest
facere, præter te, peccatum. Peccator es tu, & ideò
solum peccatum est tuum. Quid ergò superbis, hoc
est super alios is, cum vilitate tui infra omnes, imò
per peccatum infra omnia? Audi superbè, & ad au-
dita tinneant tibi geminæ aures. (a) *Deus superbis re-*
sistit; terribilis vox, si quis, cui insistat expendet. Deus
superbo, hoc est, potentia infirmitati, quomodo sta-
bit? Fortitudo imbecillitati, quomodo non ruet?
Scientia ignorantia, quomodo intelliget? Justitia
impio, quomodo non plectetur? Immortalitas mor-
tali, quomodo vivet? Nec minus horribile est, &
illud; Superbus resistit Deo. Quæ hîc non expectan-
da confusio? Quomodo poterit subsistere tantillus,
qui resistit tanto? homo Deo? sed quo pacto vel ho-
mo Deo, vel Deus resistit homini? Hæc ut capias,
paululum subsiste.

II. Deus resistit superbis, ne faciât malè, & fiât mali:
superbi resistunt Deo, ne faciant benè, & fiant boni.
Deus resistit superbis ne vitio superbiæ fiant pessimi:
superbi resistunt Deo, ne infundat gratiâ, & beneficio
modestia evadât optimi. Innumera in te Deus effun-
deret beneficia, & infunderet munera, nisi illorum
torrentissimum impetum, objecta veluti cataracta,
sisteret tua, quâ ei resistis, superbia. Vide torrentem,
vide objectum ei obicem. Immenso desiderii æstu,
præcipitis more torrentis, Deus rapitur ut suas in te

(a) *Jacob. 4.*

Z 3

effun-

effundat gratias; par est Christi ideò mortui, cupiditas; non dissimilis est Matris ejus ardor : ut id fiat, quotquot ævo sempiterno fruuntur cælites impensè expetunt, & ne resistas Deo, enixissimè petunt. Est igitur conspirans totius cælestis curiæ votum, ut Deum experiaris non tantum in te benevolum, sed erga te beneficium. Tu tot, ac tantorum desiderii unus resistis, dum Deo, ne suis in te beneficiis sit erga te prolixus, tuâ superbiâ prolixè oblistis. Obrutas quinque fontes sanguinis Christi, ne totis alveis in te influant, dum ventosissimo fastu te Deo opponis. O quàm tibi sic imponis ! prò nefastum fastum ! qui nomen tuum è fastis divinis delet, è libro vitæ expungit.

III. Cùm superbia sit centrum, à quo exeunt lineæ ad circumferentiam omnis iniquitatis, non est quod optes superbo pœnas: esse superbum, maxima est pœna superbiæ. Fastus placentis sibi animi est Rex, & Tyrannus: Rex, quia imperat omnibus vitiis; Tyrannus, quia afficit omnibus suppliciis. Hinc ille modestus in purpura Princeps tanto opere Deo supplicat. (a) *Non veniat mihi pes superbiæ: ut non sim,* inquit Ambrosius, (b) *superbus, ne peccem; non peccem, ne movear, non movear, ne cadam; non cadam, ne expellar, sicut Adam de paradiso expulsus est: quia in ipso pes superbiæ stare non potuit. Nescit stare superbia, & si ceciderit, non novit resurgere.* Gravis casus, post quem nullus, nisi in malo, & pœna mali, est status. Vis magnus esse coram Deo, & hominibus? substerne te propter Deum, omnium pedibus. Equissimus eris tui judex, si te judicet proborum ultimum,

im-

(a) *Psalm. 35.* (b) *Ambrosius in eund. Psalm.*

Majus.

Tessera.

359

improborum primum. Primum se peccatorum pronuntiavit Paulus, nec potuit mentiri os illud Spiritus sancti. An tu forsan meliorem te putabis tanto Apostolo? & esse hyperbolem centebis, aut modestiam, te vocare maximum sceleratorum? Non nocebit si te postposueris omnibus; nocebit immaniter si te præponas vel uni. Quantum times ne pereas, tantum cavene superbias. Nec enim erravit à fulco veritatis, dum ita loquitur Poeta.

Est verum verbum: frangit Deus omne superbum.

12. DIES MAIL.

Ut rosæ rubent, & pungunt, sic libido rubet verecundiæ opprobrio, pungit peccati aculeo. *S. Fulgent. Mythol. 2.*

Luxuria. I.

Ubi rosæ, ibi spina; ubi dux est luxuria, ibi comes est tristitia. Quod factum est, fecisse est pudor, & ideò dolor: ex dolore timor, ex timore angor, ex angore horror. Hæ sunt hujus rosæ, ubi emaruit, spinæ. Ubi cumque ergò est stimulus carnis, illic est & aculeus cordis. Quid quòd ex luxuria, ut in arboribus foliorum, sic in hominibus vitiorum pullulat luxuries? Et inde quàm amari fructus. Audi Apostol. (a) *Quem ergò fructum habuistis tunc in illis, in quibus nunc erubescitis.* Relege vestigia luxuriæ, quid reliquit, ubi voluntas assensu deliquit, nisi mœstas

Z 4

&

(a) Rom. 6, 21.